

ÂN ĐIỀN KHÔNG TỪ BỎ.

Kinh thánh: Ê-sai 31:1-9

“**1** Khốn thay cho những kẻ xuống Ê-díp-tô đặng cầu cứu, nhờ những ngựa, cỡi những xe binh vì nó nhiều, và những lính kỵ vì nó mạnh, mà không ngó về Đấng Thánh của Y-sơ-ra-ên, và chẳng tìm cầu Đức Giê-hô-va! **2** Nhưng mà, Ngài cũng là khôn sáng! Ấy chính Ngài là Đấng giáng tai vạ, chẳng hề ăn lời mình. Ngài sẽ đẩy lên nghịch cùng nhà kẻ dữ, và nghịch cùng kẻ giúp bọn gian ác. **3** Vả, người Ê-díp-tô là loài người, không phải là Đức Chúa Trời; những ngựa nó chỉ là xác thịt, không phải là thần. Khi Đức Giê-hô-va sẽ giang tay ra, tức thì kẻ giúp sẽ vấp, kẻ được giúp sẽ ngã, cả hai đều diệt mất. **4** Vì Đức Giê-hô-va đã phán cùng ta như vậy: Như sư tử hoặc sư tử con bắt được mồi và gặm thết, mặc dầu bọn chăn chiên nhóm lại thành đoàn, nó cũng chẳng thấy kêu mà rùng, thấy động mà sợ; đồng một thể ấy, Đức Giê-hô-va vạn quân sẽ xuống đặng đánh trận trên núi Si-ôn và trên đồi nó. **5** Như chim bay liệng thể nào, đồng một thể ấy, Đức Giê-hô-va vạn quân sẽ che chở Giê-ru-sa-lem. Ngài sẽ che chở và cứu vớt cho, sẽ vượt qua và gìn giữ cho. **6** Hỡi con cái Y-sơ-ra-ên, vậy hãy trở lại cùng Đấng mà các ngươi đã đẩy loạn nghịch cùng, **7** vì trong ngày đó, ai nấy sẽ bỏ thần tượng mình bằng bạc bằng vàng, là đồ các ngươi đã dùng chính tay mình làm mà phạm tội. **8** A-si-ri sẽ ngã dưới gươm, chẳng phải gươm của loài người; và cái gươm mà chẳng phải là gươm của người ta sẽ nuốt nó. Nó sẽ trốn khỏi gươm đó, và những kẻ trai trẻ nó sẽ phải chịu khổ địch. **9** Vàng đá nó sẽ qua đi vì sự kinh hãi, các quan trưởng nó sẽ kính sợ vì cớ xí, Đức Giê-hô-va phán như vậy, tức là Đấng có lửa tại Si-ôn, có lò tại Giê-ru-sa-lem.”

Gợi ý bài học: Ê-sai 31, Giu-đa vẫn đang đứng trước mối đe dọa rất lớn của A-si-ri. Đối diện với một đế quốc hùng mạnh, họ nhìn sang Ai Cập. Ai Cập có ngựa chiến. Có nhiều xe trận. Có quân đội mạnh. Nếu nhìn hoàn toàn bằng con mắt của con người, đây dường như là một lựa chọn rất hợp lý: **“A-si-ri mạnh, vậy chúng ta cần tìm một quốc gia khác đủ mạnh để bảo vệ mình.”** Nhưng câu 1 cho thấy vấn đề sâu xa của họ: Họ xuống Ai Cập cầu cứu, **“nhưng không ngó về Đấng Thánh của Y-sơ-ra-ên, và chẳng tìm cầu Đức Giê-hô-va!”** Vấn đề không phải là Ai Cập không có sức mạnh. Ai Cập thực sự mạnh. Vấn đề là **Giu-đa đã đặt niềm tin vào sức mạnh ấy thay vì Đức Chúa Trời.** Đây cũng là một cám dỗ rất gần với chúng ta. Bởi chúng ta dễ tin vào những gì mình có thể nhìn thấy, đo lường và kiểm soát. Tiền trong tài khoản khiến chúng ta cảm thấy an toàn. Một người có quyền lực khiến chúng ta cảm thấy yên tâm. Kinh nghiệm khiến chúng ta nghĩ mình có thể xử lý được mọi việc. Kiến thức khiến chúng ta cảm thấy mình biết phải làm gì. Những điều ấy không nhất thiết là xấu. Chúng có thể là những phương tiện tốt mà Chúa ban cho chúng ta. Nhưng vấn đề xuất hiện khi **phương tiện Chúa ban dần thay thế chính Chúa trong lòng chúng ta.**

Câu 3 đưa ra một sự phân biệt rất đơn giản nhưng mạnh mẽ: **Người Ai Cập là loài người — không phải là Đức Chúa Trời. Ngựa nó chỉ là xác thịt, không phải là**

thần. Đức Chúa Trời không nói rằng Ai Cập hoàn toàn vô dụng. Ngài đang nhắc Giu-đa rằng: **“Điều các con đang đặt niềm tin vào vẫn chỉ là hữu hạn.”** Con người dù tài giỏi đến đâu vẫn là con người. Tiền bạc dù nhiều đến đâu vẫn có giới hạn. Quyền lực dù lớn đến đâu cũng có ngày chấm dứt. Kinh nghiệm dù phong phú đến đâu cũng không thể biết trước mọi điều. Các mối quan hệ dù tốt đẹp đến đâu cũng không thể luôn luôn ở bên chúng ta. Tất cả đều có thể giúp đỡ chúng ta. **Nhưng không điều nào có thể trở thành Đức Chúa Trời của chúng ta.**

Chúng ta cần học cách phân biệt giữa hai điều khi đối diện khó khăn: **Sử dụng một phương tiện và nương cậy vào phương tiện ấy.** Tôi có thể sử dụng tiền bạc nhưng nương cậy Chúa. Tôi có thể xin người khác giúp đỡ nhưng nương cậy Chúa. Tôi có thể dùng kinh nghiệm của mình nhưng nương cậy Chúa. Tôi có thể lập kế hoạch rất cẩn thận nhưng vẫn nói: **“Lạy Chúa, sự an toàn của con cuối cùng không nằm trong kế hoạch này. Nó nằm trong tay Ngài.”**

Sau khi chỉ ra sự giới hạn của Ai Cập, Đức Chúa Trời dùng một hình ảnh rất mạnh mẽ để mô tả chính Ngài. Một con sư tử đang đứng trên con mồi của mình. Nhiều người chần có thể tụ tập lại. Họ la hét. Họ gây tiếng động. Họ cố làm cho con sư tử sợ hãi. Nhưng nó không run sợ trước tiếng hét của họ. Đức Chúa Trời nói Ngài cũng sẽ như vậy khi chiến đấu vì Si-ôn. Đây là một hình ảnh về **sự mạnh mẽ và không lay chuyển của Đức Chúa Trời.** Điều khiến chúng ta hoảng sợ không khiến Chúa hoảng sợ. Điều khiến chúng ta mất ngủ không khiến Ngài bối rối. Chúng ta nhìn A-si-ri và nói: **“Nó quá lớn.”** Nhưng Đức Chúa Trời không nhìn nó bằng đôi mắt của chúng ta. **Không có một “A-si-ri” nào khiến Đức Chúa Trời phải run sợ.**

Ngay sau hình ảnh mạnh mẽ của sư tử, Ê-sai lại đưa ra một hình ảnh hoàn toàn khác: “Nơi chim bay liệng thể nào, Đức Giê-hô-va vạn quân cũng sẽ bảo vệ Giê-ru-sa-lem thể ấy.” Một bên là **sư tử**. Một bên là **chim đang cánh bảo vệ con mình.** Hai hình ảnh đặt cạnh nhau cho chúng ta thấy một điều rất đẹp về Đức Chúa Trời: **Ngài vừa mạnh mẽ, vừa dịu dàng.** Ngài có sức mạnh để chiến đấu cho dân Ngài, nhưng cũng có tình yêu để che chở họ. Ngài không chỉ là Đức Chúa Trời quyền năng ở trên cao. Ngài còn là Đấng đến rất gần. Ngài biết sự sợ hãi của chúng ta. Biết những đêm chúng ta mất ngủ. Biết những điều chúng ta không nói được với người khác. Biết cả những nỗi lo mà chính chúng ta cũng không biết phải giải quyết thế nào. Và Ngài đang cánh che phủ chúng ta.

Đức Chúa Trời của Ê-sai 31 là cả hai. **Mạnh mẽ như sư tử. Và dịu dàng như chim mẹ đang cánh.** Đó là lý do chúng ta có thể tin cậy Ngài. Sau khi cho dân sự thấy Ngài là ai, Đức Chúa Trời đưa ra một lời kêu gọi: “Hỡi con cái Y-sơ-ra-ên, vậy hãy trở lại cùng Đấng mà các ngươi đã dấy loạn nghịch cùng” Đây không chỉ là một mệnh lệnh. Trong lời ấy có tấm lòng của một Đức Chúa Trời đang kêu gọi con cái mình quay về. Dân Giu-đa đã đi xa. Họ tìm Ai Cập. Họ tin vào ngựa chiến. Họ lập kế hoạch riêng. Nhưng Đức Chúa Trời vẫn nói: **“Hãy trở lại với Ta.”** Ngài không nói: *“Các ngươi đã chọn Ai Cập rồi thì cứ đi luôn đi.”* Ngài vẫn mở đường trở về. Đây cũng chính là ân điển mà chúng ta đã thấy trong Ê-sai 30: **Con người có thể rời xa Chúa, nhưng Chúa vẫn kêu gọi con người quay trở lại.**

Câu 7 nói rằng khi dân sự trở lại, họ sẽ vứt bỏ những thần tượng bằng bạc và vàng mà chính tay mình đã làm ra. Điều này cho thấy sự ăn năn thật không chỉ nằm trong lời nói: **“Lạy Chúa, con quay về với Ngài.”** Nó còn được thể hiện bằng việc: **“Con sẽ buông những điều đã chiếm vị trí của Ngài.”** Khi Đức Chúa Trời trở lại đúng vị trí trong lòng chúng ta, những thần tượng tự nhiên bắt đầu mất vị trí.

Cuối cùng, Đức Chúa Trời nói về chính vấn đề khiến Giu-đa sợ hãi nhất: **A-si-ri.** Điều đáng chú ý là Ngài nói: **“A-si-ri sẽ ngã dưới gươm, chẳng phải gươm của loài người”** Giu-đa nghĩ: *“Muốn thắng một quân đội mạnh, chúng ta cần một quân đội mạnh hơn.”* Đức Chúa Trời nói: **“Ta không cần Ai Cập để cứu các con.”** Đây là điều Giu-đa phải học: **Sự giải cứu cuối cùng không đến từ sức mạnh của con người, nhưng từ Đức Chúa Trời.** Có những trận chiến chúng ta phải làm phần việc của mình. Nhưng cũng có những trận chiến chúng ta phải nhận ra rằng: **Tôi không thể tự cứu mình.** Và chính ở nơi giới hạn ấy, chúng ta học biết Đức Chúa Trời là ai.

Ê-sai 31 đặt trước chúng ta một câu hỏi rất đơn giản: **“Tôi đang nương cậy nơi ai?”** Không phải: **“Tôi nói rằng mình tin ai?”** Mà là: Khi thực sự sợ hãi, tôi chạy đến đâu? Khi tương lai bất định, điều gì khiến tôi cảm thấy an toàn? Khi một vấn đề xuất hiện, ai là người đầu tiên tôi nghĩ đến? Khi mọi thứ ngoài tầm kiểm soát, điều gì tôi cố nắm thật chặt? Câu trả lời có thể cho chúng ta biết nơi đức tin thật sự của mình đang đặt vào. Chúng ta vẫn cần tiền bạc. Vẫn cần những người khác. Vẫn cần kiến thức. Vẫn cần kinh nghiệm. Vẫn cần lập kế hoạch. Nhưng Ê-sai nhắc chúng ta: **Con Người vẫn chỉ là người. Tiền vẫn chỉ là tiền. Kinh nghiệm vẫn chỉ là kinh nghiệm. Quyền lực vẫn chỉ là quyền lực.** Chỉ có Đức Chúa Trời mới là Đức Chúa Trời. Vì vậy, đừng biến những phương tiện Chúa ban thành nơi nương cậy cuối cùng.

Câu hỏi suy ngẫm áp dụng bài học:

1. Khi gặp khó khăn, điều gì là “Ai Cập” mà tôi thường chạy đến đầu tiên?
2. Tôi đang sử dụng những điều Chúa ban cho như phương tiện hay đang âm thầm nương cậy vào chúng thay cho Ngài?
3. Hôm nay có điều gì Chúa đang gọi tôi buông xuống để thật sự “trở lại” và “đặt lòng tin” nơi Ngài không?